

Winther: For en Mand som jeg, der ikke er Jurist, maa det være meget kjær at faae en Stadfæstelse af, hvad jeg antog, nemlig, at der er et Gul i Lovgivningen med Hensyn til det Forhold, jeg tillod mig at bringe paa Dntale. Naar den ærede Justitsminister sagde, at det vel var moralsk forkasteligt, naar en Mand, der havde levet saaledes, at han kunde forudsæ, at Konen, hvis hun fordrede Skilsmisse eller Separation, sluttelig vilde faae Ret, disponerede til Fordel for sig og Sine over Fællesformuen, men at jeg havde brugt et Udtryk, hvortil jeg ikke var berettiget, naar jeg sagde, at det var et Lyveri, vil jeg meget gjerne indrømme, at det vistnok ikke efter strenge juridiske Definitioner kan kaldes saaledes, men efter den populære Betragtning er det et Lyveri, at man tager Noget uden Eierens Vidende og Billie. Det er det, man populært taget i Almindelighed forstaaer ved Lyveri, og det var det, jeg mente, da jeg brugte dette Ord, men den ærede Justitsminister har vistnok Ret i, at det skal have en anden juridisk Betegnelse. Jeg veed imidlertid ikke, om der eksisterer nogen Straf for et saadant Forhold, men dersom det ikke skulde være Tilfældet, vilde det være et nyt Gul i Lovgivningen. Der er maaste dog Straf derfor; jeg kjender det ikke. Det forekommer mig imidlertid, at det, naar man har anerkjendt, at der her er et Gul i Lovgivningen, og naar man desto værre ser mange Ofere i Samfundet for dette Guls Tilstedeværelse, maa være i høi Grad paatrængende nødvendigt at søge at udfylde det, saaledes at man foretog en delvis Reform i den Henseende, naar en total Reform forudsættes at være af den Bestaffenhed, at den vil kræve lang Tid, megen Overveelse, og maaste endog vil have mange Fordomme at overvinde, inden den i det Hele kan blive virkeliggjort. Der er imidlertid Noget, der er faldet mig med min Lægmandsforstand ind som et Middel, og det vil jeg tillade mig at udtale. Naar Folk ville have Skilsmisse eller Separation, kunne de i alt Fald henvende sig til Dvirigheden i den Anledning; ja, jeg tror endog, at de skulde gjøre det, fordi der vist i Forveien skal foregaa forskjellige Mæglingsforsøg. Nu sætter jeg, at en Ægtekvinde kan paavise, at der er en Grund tilstede, som berettiger hende til at fordrø Skilsmisse, og jeg vil da spørge, om Noget var naturligare, end at den Dvirighed, til hvilken hun skulde henvende sig, hvis den skjønnede, at der var Grund til, at hendes Fordring vilde ske Fyldest, midlertidig kunde suspendere Mandens frie Dispositionsret. Jeg er overtydet om, at der i andre Forhold udenfor det ægtefællelige, maatte kunne gribes ind paa den Maade, men hvorfor skulde det da ikke kunne ske i dette Tilfælde? Jeg tror, at der ved Lov maatte kunne træffes en Foranstaltning i den Henseende, uden at man behøvede at afvente Reformens Fuldbendelse i det

Hele. Det kan maaste være, at en saadan Lægmandsforstand slet ikke slaar til i disse Forhold, og jeg skal finde mig rolig deri. Jeg har heller ikke givet mig ud for at være kyndig i saa Henseende, men Sagen forekommer mig at paatrænge sig Lanken med en saadan naturlig Nødvendighed, at de kyndige Folk maatte kunne finde et Middel i den Retning, jeg her har antydet, saaledes, at der fra det Dieblit af, da Manden selv har brudt det Grundlag, paa hvilket hans Dispositionsret over den fælles Formue beror, af det Offentlige maa kunne ydes en Beskyttelse til den forurettede Part, som kom til at betyde Noget, og som ikke først kom tilstede, naar den Bedkommende var flygtet, havde solgt Alt, hvad der var, og maaste var reist til en anden Verdensdel, hvor man ikke kunde finde ham. Jeg vilde have en virksom Indgriben i det rette Dieblit, men ikke bagefter, hvad albeles ikke kunde nytte den Bedkommende. Man ser desværre i vort Samfund mange forladte Koner med Børn, som Mændene have forladt paa en stammelig Maade, og som de have berøvet det, der skulde være Midlet til deres fælles Underhold. De staa maaste hjælpeløse, fordi Samfundet ikke i rette Tid har grebet ind og har beskyttet den svage Part ligeoverfor den, der har Rettigheder uden at have opfyldt de Forpligtelser, hvorpaa denne Rettighed egentlig er støttet. Det var dette, jeg vilde tillade mig at udtale, idet jeg forøvrigt takker den høitærede Minister, fordi han besvarede mit Spørgsmaal.

Bajer: Inden jeg til Slutning henvender et Par Ord til den høitærede Justitsminister, kan jeg ikke undlade at takke de ærede Medlemmer, som have deltaget i Forhandlingen, baade dem, der have taget Sagen fra den rent alvorlige Side, nemlig de ærede Medlemmer for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth), for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og for Odense Amts 1ste Valgkreds (Oct. Hansen) og, skjøndt sidst et mindst, det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), som forstod at blande Alvor og Gammen sammen. — Inden jeg nærmere gaar ind paa den høitærede Justitsministers Bemærkninger i hans første Foredrag, skal jeg i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at naar der i et Gjenpar, jeg tror til det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds, blev bemærket, at Kvinden nu havde Afgang til Universitetet, saa maa jeg dog fremhæve, at det er en Afgang med Forhindringer, hvortil jeg blandt Andet regner, at hun ikke er ligestillet med Manden, idet hun ikke har Afgang til Kommunitetets Stipendier. — Der faldt en Ytring fra den høitærede Justitsminister, som naturligvis maa forstaaes i sin Almindelighed, og ikke om saadanne Ægtefæller, hvor Kvinden undtagelsesvis har selvstændigt Erhverv; men med Hensyn